

Koncem dubna

Odvodněný prašnými oceány,
které tam někde v kukaččině sluchu
nabírají psenou hořinu,
kostím se na kládě
a jsem velice stehenní,
všude na zemi vzývání bylinných lašků
travnou nádheru vysvěcuje k nebi.
Do ptáků pištcuje hřím,
snad se to sám Masopust
z nedávna převaril hubou svou barevnou,
ten dlouhý táta přesvícených čolků!
Než léto příhučí až sem špekátou rychtu,
nad níž kroužit výpary z kuchyní budou,
než se uzene ve městě
zadrápne o kapucínskou kryptu,
naoko si – jako podroušený Paleček –
rozmyslím,
zda nepoběžím Bitýškou,
volaje,
hekaje,
tluče:
„Rozumím!
Vy sami!
Vy sami!
Vy sami!“